

DE TRE KROPPENE OG DE TRE TILSTANDENE(20 sider)

Hva er de Tre Kropper (sharira traya) ?.....**side 1**

1) Hva er den Grove Kroppen (sthula sariram)....**side 1**

2) Hva er den Subtile Kroppen (suksma sariram).....**side 1**

Hva er Sinnet (antahkarana).....**side 2**

3.) Hva er den Kausalekroppen? (karana sariram).....**side 2**

De Fem Slirene.....**side 3**

Den fysiske slire (anamayakosa).....**side 4**

De fysiologiske systemer, vitale luftveier slire(pranamayakosa).....**side 4**

Den følelsesmessig slire(manomayakosa).....**side 4**

Intellektet (vignanamayakosa).....**side 4**

Lykksalighets/bliss slire(anandamayakosa).....**side 4**

Det Kausale – Underbevisstheten – Minne.....**side 5**

Det Kausale Plan.....**side 5**

Hjernen kjenner ikke til Hjernen.....**side 6**

Et Tankeunivers.....**side 7**

Forskjellen mellom Sinn og Intellekt.....**side 7**

Sinnet har fire grunnleggende funksjoner.....**side 7**

Minner er Lagret i Intellektet.....**side 8**

Tid - Minne – Bevissthet.....**side 8**

Nuet - Tid – Minne.....**side 9**

Makrokosmisk Kausale - Vasanaer - Det Totale Sinnet – Individet.....**side 9**

Holografisk prinsipp.....**side 10**

Akasha – Rom – Makrokosmisk Kausalkropp.....**side 11**

Fra boka Diskriminasjonens kronjuvel – Vivekachudamanai – Shankaracharya kommentarer av Edwin Faust – eksempel på kunnskap i vedaene hvor det nevnes om det kausale.....**side 12**

Drøm,Dyp Søvn og Minne.....**side 12**

Selvkunnskap er ikke underlagt Minne.....**side 13**

Læring,Minne og Vedanta Selvkunnskap.....**side 13**

De Tre Tilstander – Mandukya Upanishad.....**side 17**

Den Våkne – Viswa.....**side 17**

Den Drømmende – Taijasa.....**side 17**

Den Sovende – Prajna.....**side 18**

Den Fjerde faktoren – Turiya.....**side 19**

8. DE TRE KROPPENE OG DE TRE TILSTANDENE

Hva er de Tre Kropper (sharira traya)?

1) Hva er den Grove Kroppen (sthula sariram)

Det er det som er sammensatt av de fem elementene (mahabhutas) rom, luft, ild, vann og jord etter at de har gjennomgått den delende og kombinerende prosessen (panchikarana)

Det er født som et resultat av fortidens meritterende gjerninger og er transportmiddelet med hvilken en oppnår erfaring i verden. Det er født, vokser, opprettholder seg selv, forfaller og endelig dør.

2) Hva er den Subtile Kroppen (suksma sariram)

Det er sammensatt av de fem elementenes (tanmatras) subtile aspekt før de gjennomgår den delende og rekombinerende prosessen. Det er et resultat av fortidens gode gjerninger og er et instrument for subtile erfaringer. Det består av sytten deler: de fem persepsjonssanser (panca jnanendriyani), de fem handlingsorganer (panca karmendriyani), de fem livsviktige lufter: Respirasjon (prana), utskillelse (apana), sirkulasjon (vyana), fordøyelse og assimilasjon (samana) og kraften i kroppen til å utvise uønskede objekter (udana). Udana er også aktiv på dødsfalltidspunktet og er ansvarlig for å løse ut det Subtile Legemet fra det Grove Legemet. Det Subtile Legemet inneholder også sinnet og intellektet.

Det Grove Legemet, den ytre materielle sliren holdes i livet av det Subtile Legemet som drifter persepsjons- og handlingsorganene og pranaene, de fysiologiske systemene. Når det Grove Legemet

dør, går det Subtile Legemet av. Det Subtile Legemet varierer fra den ene personen til den neste. Identifikasjonen av Selvet med det Subtile Legemets emosjonelle aspekt resulterer i følelser som «Jeg er lykkelig. Jeg er ulykkelig. Jeg er sint» osv.

Persepsjonsorganer er kalt jnanendriyam, kunnskapsorganer. De er øyne, ører, nese, tunge og hud. Elementene som gir opphav til de persiperende organer er som følger: Rom for ørene. Luft for huden. Ild (lys) for øynene. Vann for smaken og jord for nesene.

Erfaringsfeltet for øret er rom, som muliggjør lyd. Erfaringsfeltet for huden er luft, som muliggjør berøring. Ild (lys) muliggjør persepsjon av former. Persepsjon av former er øynenes funksjon. Tungen fungerer fordi vann muliggjør smaken. Nesens formål er å kjenne til element jord.

Handlingsorganer er kalt karmendriyas. De er: tale, føtter, anus og kjønnsorganer. Elementet ansvarlig for tale er ild. For hendene, luft. For føttene, rom. For anusen, jord og for kjønnsorganene, vann.

Hva er Sinnet (antahkarana)

Sinnet mottar stimuli fra persiperende sanser og forener eller assimilerer informasjon inn i en erfaring. Sinnet er tanker. Tanker kan bli delt opp inn i fire kategorier basert på deres virksomheter. Når sinnet er i en tilstand av vilje, vakling eller tvil er det kalt manas, emosjon. Når sinnet er involvert i analysen av en situasjon med ideen om å ta en avgjørelse, gjøre en diskriminasjon eller en bedømmelse er det kalt buddhi, intellekt.

Når sinnet anser seg selv som handlingsforfatteren eller nyteren av behag og smerte, er det kalt ego, ahamkara. Delen av sinnet som tilbakekaller minner, og lagrer underbevisste inntrykk er kalt chitta. Sinnet responderer på den måten som passer til situasjonene som oppstår i livet. Det er en annen måte å samarbeide med det Subtile Legemet.

Hva er den Kausalekroppen? (karana sariram)

Det som ikke kan defineres i kategori (arnivacya) og er begynnelseløs (anadi). Det er fri for atskillelser og kilden til Selvignoranse (avidya). Det er årsak til den Subtile Kroppen og den Grove Kroppen. Det er kalt karana sariram.

Tattva Bodhah referer til kausalkroppen som avidya, et teknisk ord som vanligvis er oversatt som ignoranse. Men avidya refererer også til kausal materie, det mest subtile av materie hvorav kausalkroppen er komponert.

Vitenskap forteller oss at materie er uknuselig, og vi hører ofte om ødeleggelsen av spesifikke ting. Hva vi egentlig mener er at dette objektet har gått tilbake til dens originale umanifesterte form. Det er på samme måte som ødeleggelsen av en bølge på havet. Når bølgen virker å være borte, har bølgematerialet smeltet sammen tilbake inn i havet. Å gå tilbake til den umanifesterte tilstanden, vil den komme tilbake i manifestasjonen som en annen bølge, og slik fortsetter prosessen.

Vedaskriftene sier at gjennom pralaya, den totale oppløsningen av universet, løser alle de grove og subtile kroppene tilbake inn i det usynlige, umanifesterte såkornet. Denne umanifesterte formen er kalt for kausalkroppen. Materie kan verken bli skapt eller ødelagt. De fysiske og subtile kroppene eksisterer i kausalkroppen forut skapelsen og etter verdens ødeleggelse. Den kausalekroppen fungerer som en kilde av alle former og også oppløsningsgrunnen, slik som gull er opprinnelsen av alle gullsmykker og også deres oppløsning.

Ulik de grove og fysiske kroppene, er ikke kausalkroppen mulig å erfare til enten meg selv eller andre. Det er fordi transaksjonsorganene er inaktive. Tenking og persepsjon tar plass i subtilkroppen alene, men kausalkroppen er det som de fysiske og subtilkroppene har blitt oppløst inn i. Det er en tomromstilstand, en transaksjonsløs tilstand hvor kropp, sinn og persepsjon har opphørt, som gjør diskret erfaring umulig. Selv om kausalkroppen ikke kan bli erfart som et objekt, må det eksistere på grunn av loven om at materie verken kan bli skapt eller ødelagt.

Kausalkroppen er fullstendig umanifestert. I sanskrit blir det kalt for nirvikalpa, som betyr en tilstand hvor alle forskjeller mellom subjekt og objekt er oppløst. Når alle de forskjellige elvene har smeltet sammen til havet, kan vi ikke si hva er hva. Vi vet at alle elvene er der, men vi kan ikke si hva er Ganges eller Amazonas og så videre. Forskjellen er uklar, mens derimot før de smeltet med havet var de helt klart innlysende. På samme måte, er de grove og subtile kroppene forskjellige, men på grunn av kausalkroppenes nirvikalpanatur, blir forskjellene umulige.

De Fem Slirene

De tre kroppene er ofte referert som lagene eller slirene, som vi kan tolke som at de gjemmer eller dekker over selvet. Faktumet er at selvet er selvåpenbaring og kan ikke bli dekket over av noe, men tilknytning til tanker, følelser og kroppslige fornemmelser fører til at vi holder på disse og ikke selvet. Selv om jeg ikke kan lese ordene på denne siden uten å oppleve siden, fokuset på ordene får meg bort fra å sette pris på tilstedeværelsen til siden. For å ha kjennskap til bakgrunnen av mine opplevelser, persepsjoner, fornemmelser, tanker og følelser, trenger jeg å bli separert fra den. Diskriminasjon er ikke en opplevende separasjon av subjektet fra objektene. Selvet kan ikke bli fjernet fra kroppene, fordi det var ikke inni dem i utgangspunktet, selv om ofte når selvet er realisert føles det som om du er ute av kroppen, fordi vi er så dypt vant å ta den fysiske kroppen som vårt referansepunkt. Det diskriminerende skifte er ren forståelse og produserer et positivt resultat hver gang ikke-selvet blir avvist. Faktumet er at kroppene er i selvet, på den måten de er innenfor rekkevidden av bevissthet, ikke utenfor den, selv om de viser seg som objekter.

Diskriminasjon er ikke utelukkende intellektuell, som noen hevder; Den påvirker individets opplevelse av livet. Men ironisk sett virker den bare hvis objekter som er opplevd er forkastet. For å forkaste opplevelse, må du ha opplevd nok av livet fra samsarisk sinntilstand til å ha blitt desillusjonert med jakten på opplevelse. Forkastet opplevelse er ikke ikke-eksisterende opplevelse. Det er å kunne vite at opplevelse ikke er reell med mindre det er sett på som selvet. Hvis du fortsatt har tvil om ørkesløs jag etter fullkommenhet i samsara virker ikke diskriminasjon. Men hvis du er fri fra tvil på dette debattertemnet så virker diskriminasjon.

Negering (forkaste) antydnet gjennom diskriminasjon er heller ikke intellektuelt. Å holde fast på at et objekt ikke er reelt er bare et forberedende steg. Du må faktisk avslå å tillate vasanaer å dytte eller dra deg inn i opplevelser helt til de er presentert som ikke-bindende. Du vet helt sikkert hvem du er og hvem du ikke er, men dine bindende vasanaer gjør det ikke. Og selv om de gjorde det så vil de ikke forsvinne av seg selv. Du må fjerne dem med analyse hvis du vil at det tilsynelatende individet skal være lykkelig. Du kan være opplyst og ha et ulykkelig individ, men hva er poenget? Det er ikke noe intellektuelt med det. Diskriminasjon har kvantifiserbare opplevende resultater. Det er en porasjon smerte, fordi du står imot begjær hver gang du forkaster ikke-selvet, da vil fred og glede følge.

Å praktisere diskriminasjon, observerer du objektivt ustanselig tankestrøm (og følelser den produserer), som til stadighet dukker opp fra Kausalkroppen og avgjør virkning av identifikasjon med det har på livet ditt. Når analysen fortsetter, kan ikke ignoranse støtte seg selv, usunne mønstre forsvinner og sinnet blir i økende grad rolig. Samsvarende observasjon av innholdet i Subtilkroppen vil etter hvert avsløre den sanne observatøren, bevissthet. I virkeligheten er ikke observasjon en handling. Det er hva en er. Likevel trenger individet å imitere selvet og diskriminere hele tiden til bindingen med ikke-selvet er ødelagt. Husk, individet er selvet pluss Subtilkroppen og når Subtilkroppen er forkastet, da åpenbarer alltid den frie naturen av selvet seg.

Vi har tidligere definert objekter, som annet enn subjektet, bevissthet. De fem slirene (pancha kosa prakriya) lister opp objektene på en logisk måte. Den sier at inni de fysiske slirene er vital slire; inni vital slire er mental-slire; inni mental-laget er intellekt-slire (eller agent slire), og inni det er det lykksalighets- eller nytelsesslire. Rekkefølgen med den ene etter den andre dekker tilsynelatende selvet som slire når vi tenker på en løk hvor kjernen blir gjemt av ulike slire (lag).

1. **Den fysiske slire (anamayakosa)** er produsert fra frøet og blodet av foreldrene, er laget av mat og utvikler seg av mat alene. Det er ikke selvet, fordi det eksisterer ikke før fødselen eller etter døden.

Siden kroppen ikke eksisterte i forrige fødsel så kunne det ikke produsere denne fødselen og da ville det være en virkning uten en årsak. Det er umulig å ha en virkning uten årsak. Med mindre det eksisterer i en fødsel i fremtiden så kan den ikke nyte handlingenes resultater akkumulert i denne fødselen, som betyr at en person kan lide og en annen nyte karmaen til en annen, som ikke er mulig. Det er i en flytende tilstand og er et kjent objekt.

2. **De fysiologiske systemer, vitale luftveier slire (pranamayakosa)**, gjennomtrenger kroppen og gir kraft og bevegelse til oppfatningsevnen og aktive sanser. Det er ikke selvet fordi det er ikke bevisst og er i konstant flyt/ endring og er et kjent objekt.

3. **Den følelsmessig slire (manomayakosa)** skaper ideer om jeg og mitt i forhold til kroppen, bolig og avkom. Det er ikke selvet fordi den har begjær, blir beveget av nytelse og smerte, gjenstand for vrangforestillinger, er uberegnelig og er et kjent objekt. Dette laget vender seg utover. Den lyser opp den fysiske verdenen gjennom sansene. Den samler sansedata og presenterer det til intellektet. Den tviler og produserer emosjoner følelser.

4. **Intellektet (vignanamayakosa)** er refleksjonen av ren bevissthet og gjennomtrenger hele kroppen opp til tuppen av fingrene og tær i våken tilstand, men forsvinner i dyp søvn, er kjent som intellektlaget. Den er bevisst på seg selv, den subjektive verdenen. Den tenker, husker, tror, forestiller seg, skaper avgjørelser og gir ordre. Det er heller ikke selvet, fordi det er et kjent objekt og endrer seg.

Slire 3 og 4 er kjent som Subtilkroppen eller Antakarana, det indre redskapet. Det er et redskap av handling og nytelse. Derfor blir den kalt for handleren (karta) og nyteren (bhokta).

5. **Lykksalighetsslire (anandamayakosa)**. Når subtilkroppen får det den vil ha, da trekker den seg innover og fanger opp refleksjonen av lykksaligheten av bevisstheten og smelter sammen i bevisst søvn. Dette er kjent som lykksalighetsslire. Dette laget kan ikke være selvet, fordi den er midlertidig og er et kjent objekt. Lykksaligheten som reflekteres i lykksalighetssliren er evig, uforandret bevissthet.

Disse fem slirene gjør greie for alle individets opplevelser. Hver av dem er identifisert med spesielle signatur tanker. For eksempel, det er ikke en person i eksistensen, som ikke har tenkt eller sagt: Jeg gikk til X. Hvorfor er det et uttrykk av selvignoranse? Fordi jeget, bevissthet, selvet har ingen føtter og er overalt så den kan ikke gå noen steder. Hva ville være riktig setning? Jeg observerte at kroppen gikk. Hvis du sier at jeg er sulten og tørst, har du forvirret jeget med vital luftveielaget. Den er ansvarlig for sult og tørst. Hvis du sier jeg er glad eller trist, har du eid fornemmelser som ikke tilhører selvet og du er identifisert med følelsmessigelaget. Selvet er fri for følelser. Hvis du sier, jeg tenker eller jeg velger, er du identifisert med intellektlaget. Selvet er fri for tanker. Tilslutt, hvis du sier, jeg føler meg bra, er du identifisert med lykksalighetssliren.

I hvert eksempel har, jeg, bevissthet, forvirret seg selv med et bestemt slire av opplevelser. Når du oppdager deg selv i å identifisere med en bestemt opplevelsestanke, følelse eller handling. Dette er ikke meg. Det er et objekt kjent av meg. Den er ikke reell fordi det forandrer seg. Jeg er den som kjenner til dette objektet (opplevelsen). På den måten separerer du jeg fra objektet som viser seg i hvert øyeblikk. Da vender du din oppmerksomhet til bevissthet.

Åpenbaringer er opplevelser som vanligvis separerer jeget fra objektene og resulterer i en slags sans av frihet. Men, fordi opplevelsen (erfaringen) er i et område av tid, hvor opplevelser ikke varer. Når opplevelsen slutter, er jeget forbundet med et objekt og lidelsen gjenopptas. Det er klart at lidelse kommer tilbake fordi begjæret om å repetere opplevelsen dukker opp med en gang. Faktumet er at ignoranse ofte viser seg under en åpenbaring i form av ønske om å nyte opplevelsen permanent. Åpenbaringer ødelegger ikke selvignoranse og identifisering med objekter på permanent basis; de gir bare midlertidig lettelse. Bare iherdig hardt arbeid av selvkunnskap til ignoranse, som manifesterer seg i Subtilkroppen vil utrydde ignoranse. Det er feilaktig å tro at opplysthet er en slags tidløs opplevelse,

men lengsel etter spirituelle opplevelser er bare opplevelser av lykksalighetsslire, som er innenfor tid og rom.

Det Kausale – Underbevisstheten - Minne

Emner som det kausale, minne og underbevisstheten har jeg vært fasinert over i en del år gjennom ulike vitenskapsmenn og tenkere som Rupert Sheldrake, David Bohm, Erwin Laszlo med flere.

Programmeringer, vaner, tendenser m.m., som er lagret i underbevisstheten og er med på å tiltrekke oss opplevelser og kunnskap i livet har vedaene hatt kjennskap til i årtusener. Det heter vasanaer (makrokosmisk kausale og vi mennesker mikrokosmos kausale) på sanskrit. Jung hadde også kjennskap til dette i sin tid.

Noen såkalte Vasanaer (tendenser, inntrykk, programmeringer, vaner m.m.) kan ta flere år å løsrive seg fra eller fjerne. Ifølge Vedanta er selvkunnskap den mest konstruktive metodikk å fjerne (løsrive) oss fra ignoranse, som flere av våre vasanaer er bundet av. Det er individuelle elementer som vi har med oss i vår bagasje når vi kommer til livene våre og det er også kollektive elementer med her. Man er preget av ens fortid, men man har med seg bagasje når vi blir født som ikke er preget av genetiske forhold eller fra det miljøet vi lever i.

Uttrykket å skape egen virkelighet eller tiltrekke seg hva man vil fungerer ikke, fordi vi er bundet av det som er i vår underbevissthet, som nevnt. Det er mange faktorer her som spiller inn. Det er fasinerende å reflektere over egne vasanas. Det er også positive vasanaer som vi ikke ønsker å fjerne naturlig nok. Gode vaner ønsker man ikke å fjerne.

«De tre verdener er de tre eksistensplanene (makrokosmisk): Det kausale, subtile og grove. På et individuelt (mikrokosmisk) menneskelig plan tilsvarer det underbevissthet, sinnet og kroppen.

DET KAUSALE PLAN

Det første eksistensplanet er det kausale plan. Det er universets kosmiske databank av hukommelse hvor all informasjon fra tidligere tidsaldre er lagret. Her er informasjonen om hvordan skape nye solsystemer, planeter, mineraler, planter, dyr, mennesker og andre skapninger i en ordnet lovregulert verden. Dette er intelligent designet, i motsetning til vitenskapens oppfatning av tilfeldig utvelgelse hvor en ufattelig orden oppstår ut av kaos fordi det er mest overlevelsedyktig.

Det kausale plan kan oppfattes som en form for kosmisk internett. Informasjonen ligger ikke i genene, men genene laster ned informasjon. Lignende slik radioprogrammene ikke er inne i radioen, men det er kun en mottaker. Derfor blir en eikenøtt til et eiketree, fordi frøet kan laste ned informasjonen til å bli et tre. Slik naturen ut fra matematiske forhold genererer stadige nye former, reproduseres skapelse i en uendelighet av former fra det aller minste til det mest komplekse.

På et individuelt plan skjer de samme prosessene. Skapelsen av et menneske følger samme modell. Det kausale plan tilsvarer utenom gener og biologisk hukommelse også det underbevisste hvor alle tidligere opplevelser, erfaringer, kunnskaper og ferdigheter blir lagret. Her finnes karmiske mønstre fra tidligere liv som dypereliggende bevissthetsspor som riller i en grammofonplate eller mønstre i sanden på en havbunn.

Vasanaer er tendenser som blir til karma om de gjentas og forsterkes tilstrekkelig. For eksempel en mann kan ha en sterk sexvasana. Når han ser en vakker kvinne er sex dermed det første han tenker på. Det er en vane oppstått med langvarig repetisjon av et slikt mentalt reaksjonsmønster. Menn er biologisk programmert til å ha en livslang fascinasjon for sex, men interessen kan styrkes eller dempes avhengig av i hvilken grad tankene får lov å engasjere seg i temaet. Tendenser blir til vaner, vaner blir til karakter og karakter blir til skjebne.

Det kausale plan kan ikke observeres eller erfares. Det er usynlig, kun effektene er synlige. Herfra har alle handlinger sin årsak og opprinnelse. Tilsynelatende ser det ut som jeg handler spontant og fritt,

men en ide, tanke, impuls som uvilkårlig oppstår i sinnet er frø fra underbevisstheten som spirer og gir frukt. Det umanifesterte blir manifestert. Det kausale plan er utenfor personlig kontroll, det styres og kontrolleres av Isvara/ Makrokosmisk intelligens/ Det Totale Sinnet.

Hjernen kjenner ikke til Hjernen

Student: La oss si at jeg snakket med en nevrovitenskapsmann og prøvde å overbevise han eller henne om at kropp-sinn er ikke den virkelige eller ultimate beskuer. Når jeg spør hva som oppfatter kroppen, sier vitenskapsmannen at hjernen ser og berører kroppen. Hva er det beste logiske svaret som motsier denne påstanden?

Vedanta lærer: Den mest innlysende responsen vil være, «Hvem er den som kjenner til hjernen (kroppen)? Hvordan vil noen, vitenskapsmann eller ikke, vite om hjernens (kroppens) eksistens hvis bevissthet ikke var der for å vite dette faktum? Uten bevissthet er bare hjernen (kroppen) dødt kjøtt.

Bevissthet må være der for at kunnskapen av noe som helst skjer, inkludert ignoranse, som er en slags kunnskap det også.

Student: Hvordan kan vi vise at bevissthet ikke er et hjernefenomen?

Vedanta lærer: Det korte svaret til ditt spørsmål er: Hvordan kan du vite at du har en hjerne? Hjernen vet ikke om deg, men du vet at det er en hjerne selv om du aldri har sett den.

Det lange svaret til ditt spørsmål er for det første at vi ikke foretrekker å bruke terminologien absolutt til å si noe om bevissthet, siden det har en underforstått betydning om at det er en spesiell bevissthet bakenfor bevissthet, siden dette er virkelig en ikke-dualistisk virkelighet, er det bare bevissthet som ser ut til å vise seg i form. Hvordan kan sinnet eller hjernen (som er et instrument for persepsjon og sinnet er ikke begrenset til den), som er et grovt objekt, vite om noe som er betydelig mer subtilt enn den, bevissthet? Bevissthet, er ikke et objekt av persepsjon og kan ikke bli kjent av sinnet, som bare er i stand til å ha kjennskap til objekter.

Bevissthet er ikke et hjernefenomen. Hjernen er bare grov materie, den er livløs. Uten bevissthet som opplyser den, er den livløs gele. Den tenker og beregner, fordi bevissthetslyset skinner på den, som med månen som viser seg skinnende, fordi sollyset skinner på den. Hvis du er identifisert med kropp-sinn, vil hjernen slutte å leve, slik at du også tror du gjør det. Men det er ingen bevis på at du dør, og hvis det finnes, da ville du ha vært der for å vite det, ikke sant? Derfor dukker alle objekter (hjernen inkludert) fra bevissthet, er laget av bevissthet og er avhengig av bevissthet for å eksistere, men du, bevissthet er fri fra alle objekter. Du er adjata ufødt, og du dør aldri.

Som bevissthet trenger du ikke noe som helst for å vite om deg selv, fordi du eksisterer hvorvidt objekter er tilstede eller ikke. Når Maya viser seg, manifesterer skapelsen og selvet er tilsynelatende fortryllet av ignoranse, viser seg som en subtilkropp, som identifiserer seg med objekter og tror at bevissthet er noe den trenger å oppnå. Dette blir kalt for ignoranse. Det er derfor vi trenger Vedanta, som er et upersonlig kunnskapsmiddel for bevissthet. Når kvalifikasjonene er tilstede og sinnet trofast er underlagt skriften, fjerner selvkunnskap ignoransen som er tilstede i sinnet, skjuler den sanne Selvets natur. Personen forblir, men de er ikke lengre identifisert med å være en person. Dette blir kalt for moksa (frihet).

Tanker - Dette ordet beskriver elektriske impulser i hjernen kalt for synapser som ser ut til å produsere tanker, intuisjon, minner og følelser. Alle tanker/ følelser/ minne/ intuisjon oppstår fra gunagenererte vasanaer, eller dine liker og misliker: De tilhører Isvara/ Det Totale (Makrokosmos) og ikke til individet. Å rense sinnet betyr å oppnå sattva eller rolig sinnstilstand. Bevissthet er før tanke og er ikke i motsetning til tanke: ikke alle tanker skaper agitasjon i sinnet og tanker er ikke under kontroll av sinnet. De viser seg i sinnet. Tanker, følelser, intuisjon og minne er ikke et problem i seg selv. Identifikasjon med dem er problemet.

Alt vi ser utenfor oss selv i denne dualitetsvirkelighetsordenen skjer egentlig inni sinnet. Alt vi ser har

en kunnskap og en tanke bak. Alle erfaringer kommer fra en tanke (ide, konsept).

Et Tankeunivers

Dette er et tankeunivers, som kjører på veldig forutsigbare programmer, skapt av gunaer: Alt viser seg i sinnet som en tanke. Dette er født ut av selv i vitenskapelig forskning. Nevrovitenskapsmenn har etablert at prosessen av observasjon/ erfaring er den samme som hva du erfarer gjennom et magisk triks, som er en serie av elektrokjemiske signaler som går rundt en bunt av kretser i din hjerne. Fordi det er ikke noen vinduer i din hodeskalle, og den eneste måten du kan få informasjon inn i hjernen er gjennom dine fem sanser.

Derfra, benytter hjernen seg av tidligere minner og bruker da det kognitive til å fortelle alt essensielt å forme hva nevrovitenskapsmenn kaller en stor virkelighetssimulering. Det er ikke det at verden ikke er der. Den er der, men du har aldri levd der. Du har aldri vært der på besøk. Det eneste stedet du har vært er inni sinnet ditt.

Forskjellen mellom Sinn og Intellekt

Sinnet er et komplekst objekt. Det er en funksjon av subtilkroppen og kan ikke være separert fra alle andre funksjoner, slik som intellektet, eller buddhi: Minne, chitta, Jeg-sans eller ego, ahamkara (når sinnet er identifisert med handling eller nyter av nytelse og smerte); de fem grove kunnskaps/ perspesjonorganer : jnana indriyas (øyer, ører, munn, nese, hud); de fem subtile kunnskap/ persepsjon (å se, høre, smake, lukte, berøre), de fem store handlingsorganer: karma indriyas (munn, hender, ben, anus, kjønnsorganer) og de frem fysiologiske funksjoner eller prana (åndedrett, blodsirkulasjon, fordøyelse og kaste ut den subtile kroppen ved døden).

Sinnet har fire grunnleggende funksjoner

1. Det mottar stimuli fra ens miljø, Eksistensfeltet hvor den er en del, gjennom de fem grove sanseorganene og subtile sanseinstrumentene, jnana indriyas. Det forener og integrerer informasjonen inn i en erfaring. Det bestemmer hvilket organ, som vil fungere bevisst eller mekanisk, som Swami Paramarthananda kaller for en trafikpoliti funksjon. En sanseorgan kan ikke produsere fem uavhengige erfaringer. For eksempel, kan en blind person fortsatt lukte, smake, berøre og høre. Verden er kjent av sanseorganene, men sanseorganene er ikke kjent av verden. Sanseorganene er utadvendte. De operer generelt sett utenfor kroppen. Men ved spesifikke tider mottar sanseinstrumentene inni kroppen, fordi kroppen er ikke-separert fra de fem elementene, med andre ord den materielle verden. Selv om de grove persepsjonsorganer, øynene, ørene osv. er synlige, i stand til å høre, se, berøre osv. er de ikke i stand til det.

2. Tvilende funksjon: Gransker inn i fortrinn og mangler av objektene mottatt av sansene. En veldig viktig funksjon, som over eller under-utviklet er en seriøs hindring til et lykkelig liv og til selvgransking.

3. Gir et følelsesmessig uttrykk: Den genererer tanker og følelser (følelser er alltid gått foran av en tanke) til å aktivere handlingsorganene. Når sinnet er i en begjærttilstand, ubeslutsomhet, sinne eller tvil, er den kalt for manas. Når sinnet er kontrollert av ufrivillige tanker og følelser, kan intellektet ikke fungere og lidelse følger. Kontinuerlig observasjon av tanker og følelser, som viser seg i sinnet er kalt for mano nigraha, en viktig del av selvgransking.

4. Endrer til eller håndterer gunaer: Den endrer til gunaer eller håndterer dem, som er avhengig av dets Selvkunnskapsnivå. Intellektet (buddhi) er den kognitive delen av subtilkroppen som diskriminerer, bedømmer og tar avgjørelser. Det bør lede sinnet, og ikke omvendt.

Minner er Lagret i Intellektet

Chitta, minne er en funksjon av subtilkroppen, sinnet. Minnene er ikke lagret i kausalkroppen. Hvis de var det, ville de ikke bli tilgjengelige hele tiden i påfølgende fødsler. De er lagret i minne i intellektet, som er fjernet når subtilkroppen (ego, sinn og intellekt) er gjenfødt. Kan du forestille deg hvor umulig det hadde vært å leve med alle minner av dine tidligere liv? Ingenting av informasjonen, som er nyttig i dette livet er nødvendig i det neste livet. Du starter på nytt neste gang, pluss din karma, som betyr grunnleggende tendenser, som ikke er dine minner. Vi kaller dine grunnleggende tendensbunt din svadharma eller din svabhava. Alt du trenger i nåtiden og fremtiden er tilgjengelig nå fordi det er bare

nåtiden, selv om sinnet tror på fortid og fremtid. Faktumet er at det er ingen tidligere liv eller fremtidige liv. Alt skjer i nåtiden (tilstedeværelsen), evig bevissthet. Tiden kommer og går er ikke virkelig.

Tid - Minne - Bevissthet

Vi gjør først en granskning om hva tid er. Hvis virkelighet er ikke-dualistisk bevissthet, som vi vet at det er, er det ikke noe annet enn bevissthet i den. Tiden er en konstruksjon, noe som dekker over. Den er skapt av frykt og begjær, og hvis du er identifisert med den, leter du etter det som er bestandig gjennom et ubestandig instrument, sinnet. Dette er ignoranse. Ingenting er erfart i fortiden eller fremtiden, bare i nåtiden. Hvor lang tid er tilstedeværelsen? Et liv, et år, måned, minutt, millisekund? I det øyeblikket du prøver å kategorisere tid, har tiden allerede passert. Tiden er derfor ikke noe spesifikk måleenhet. Hva er den da?

Hvis du tenker på den, er tiden rommet mellom hendelsene. Erfaringsessensen av hendelser er lagret i og av sinnet. Minne er ganske enkelt katalogiserte og kategoriserte hendelser. Kan du egentlig si at en hendelse fant sted før hvis sinnet ikke lagret den hendelsen? Du kan ikke det. Tiden er distansen mellom et minne av en hendelse og et annet minne eller nåværende erfaring. Det er en illusjon. Hvis tid er rommet mellom minnene formet av sinnet, hva eller hvem ser tilstedeværelsen av minnene og tid? Bevissthet er vitnet til tid. Er bevissthet påvirket av noen sinnsfunksjoner? Har bevissthet egentlig noe med den mentale illusjonen, som blir kalt for tid? Ville tid eksistere hvis bevissthet ikke var der til å se den? Nei, på alle spørsmål.

Det er nøyaktig hva vi mener når vi sier at bevissthet er bakenfor tid eller er tidløs. Vedanta sier at bevissthet er ikke en faktor i produksjonen av tid; Bare erfaring og minne er. Likevel må bevissthet være der for at tid eksisterer. Det er derfor hvorfor tid avhenger av deg, men du avhenger ikke av tid. Du ser tid, den ser ikke deg. Du er seeren upåvirket av tid. Du er fri for tid. Ingenting har skjedd. Hva spiller det for noe rolle om vasanaer (tendenser, programmer, vaner) ikke kan bli løst opp og fortsatt være bindende.

Med en gang ignoranse har blitt fjernet og kunnskapen om at din sanne identitet er bevissthet er stødig, forstår du at personen ikke er noe mer en tendenskombinasjoner, liker og misliker, eller vasanaer, som skaper en spesifikk personlighet og en livshistorie. Både Det Totale Sinnet og individet, eller den tilsynelatende personen, er objekter kjent av deg, bevissthet. Dine betingelser tilhører Det Totale Sinnet; Derfor, som bevissthet, gjør du ikke krav på den. Ei heller perfeksjonerer du den tilsynelatende personen, fordi den er ikke virkelig. Alt du trenger for å være fri er å forstå individets betingelser i lys av Selvkunnskapen, slik at du kan være fri av begrensningene av identifikasjonen med objekter. Den tilsynelatende personen vil alltid være begrenset, slik at de aldri vil forlate den tilsynelatende virkeligheten, som betyr at individet alltid er underlagt Det Totale Sinnet, selv om den som bevissthet er fri for Det Totale Sinnet og individet.

Nuet - Tid - Minne

Å Forstå Det Totale Sinnet er nøkkelen.

Nuet er en veldig dårlig metafor for bevissthet, fordi den har en underforstått mening av rom og tid, som ingen av dem gjelder bevissthet.

Hvis virkelighet er ikke-dualistisk bevissthet er det ikke noe annet enn bevissthet, fordi det er ikke noe slikt som fortid, nåtid eller fremtid, ingen tid og rom. Imidlertid når du bruker terminologien nå påkaller du tid og tid kan ikke bli diskutert uten å diskutere rom, fordi hva som skjer i rom forekommer i tid. Rom eksisterer ikke i bevissthet og gjelder ikke bevissthet, fordi det er ingen steder bevissthet ikke er slik at det er ikke noe tid for bevissthet. Det vil være mer riktig å si at tid og rom forekommer innenfor bevissthetsrammen eller at det er kjent til bevissthet.

Dessuten er rom bare distansen mellom objekter og tid er distansen mellom hendelser. Hendelser skjer med objekter. Rom er ofte brukt som en metafor for bevissthet, fordi den er alt gjennomtrengende, men som tid er det en som kjenner rommet og tid, deg, bevissthet slik at de begge er objekter kjent av

deg.

Det tar tid å forberede ens sinn for Vedanta, men frukten av granskningen er selvkunnskap, som er uavhengig av tid. Tid er bare et mentalt konsept, en subtil bevissthetsmanifestasjon. Ingenting skjer i fortiden eller fremtiden, bare i nåtiden. Hva er nuet? Hvor lenge er nuet? Et år, måned, minutt, milliseksund? I det øyeblikket du prøver å kategorisere tid, har tiden allerede passert.

Tid har ingen objektiv virkelighet. Essensen av hendelseserfaringer (tid) er lagret i og av sinnet. Minne er ganske enkelt katalogiserte og kategoriserte hendelser. Kan du egentlig si at en hendelse skjedde før hvis ditt sinn ikke lagret hendelsen? Du kan ikke det. Tid er distansen mellom et hendelsesminne og et annet minne eller nåværende erfaring. Tiden er en illusjon. Og hvis sinnet er livløst, hvem er det som egentlig lagrer minnet? Minne er en funksjon av sinnet, men det er ikke sinnet som husker noe. Alle hendelser er lagret i kausalkroppen (Det Totale Sinnet). Hvis tid er rommet mellom minnene formet av sinnet, hva ser tilstedeværelsen av minnene og av tid?

Bevissthet ser minnene, den ser tid. Er bevissthet påvirket av noen hendelse eller sinnsfunksjon? Nei, den er ikke det. Har bevissthet egentlig noe å gjøre med den mentale illusjonen kalt for tid? Nei, igjen. Ville tid eksistere hvis bevissthet ikke var der for å se (vitne) den? Det avhenger av hvem du tror du er. Hvis du tror du er individet, er tid og minne virkelig for deg. Men de er ikke virkelige, de har bare tilsynelatende eksistens.

Det er nøyaktig hva vi mener når vi sier at bevissthet er bakenfor tid eller er tidløs. Vedanta sier ikke at bevissthet eksisterer i en alltid-flytende tidsflyt: Den referer ikke til bevissthet som nå. Men, bevissthet må være der for at tiden eller NUET eksisterer. Det er derfor tid (eller nå) avhenger av deg, men du avhenger ikke av tid. Du ser tid. Den ser ikke deg. Du er seeren (vitnet), som er upåvirket av tid. Du er fri for tid og er derfor fri av nuet. Ingenting har skjedd. Derfor vil du aldri endre, aldres, forfalle eller dø.

Makrokosmisk Kausale - Vasanaer - Det Totale Sinnet - Individet

Universelle vasanabasseng blir kalt for smasthi vasanaer eller smasthisamskaraer i Vedanta. De er det samme konseptet av Isvara, som er Det Totale av alle mikrokosmiske, personlige eller individuelle kausalkropper. De er også personifisert i Vedaene.

Vi kan sammenlikne den Makrokosmiske Kausalkroppen til programmet for et videospill, som inneholder alle mulige handlinger eller bevegelser. Inni Det Totale Sinnet holder alle muligheter og inntrykk i en sovende (inaktiv) tilstand. Disse vasanaer utgjør både opprinnelige blåkopier til alle objekter og erfaringer. Det Totale Sinnets (Skaper) sine vasanaer (med andre ord ideer, arketyper, former, hvor alle tre gunaer er de mest opprinnelige) er grunnleggende for den projiserende tilsynelatende virkelighet og disse projeksjoner setter sine spor på individet. Dessuten er individets subjektive tolkning av disse vasanaer (med andre ord objekter/ erfaringer) slått rot i individets vasanapåvirkete verdier, som avgjør dens ragadveshas, liker eller misliker.

I denne analysen ser vi at den tilsynelatende virkeligheten er essensielt en vasanastabel. Det Totale Sinnet sine vasanaer er grunnlaget for projeksjonen av det manifesterte universet i dets vyavharika (med andre ord grove-universelle transaksjoner) aspekt, som inkluderer Kropp-Sinn sanse-apparatet av individet og de leverer også de arketyperiske muligheter iboende i dets pratibasika (med andre ord subtile-subjektive-indre) aspekt. Interaksjon med Det Totale Sinnets vasanaer akkumulerer individet vasanaer, som blir forbundet med subtilkroppen, som informerer at individet og disse vasanaene konsekvent blir hva vi tror som individets personlige vasanaer. Disse vasanaer (programmeringer, tendenser, inntrykk, vaner) påvirker individets verdier og preferanser, som inspirer til individets handlinger. Så lenge individet forblir selvignorant, vil det alltid utføre handlinger og forsterke dets vasanaer eller skape nye. Disse vasanaene, som er tilstrekkelig styrket gjennom repeterende ettergivende individ, som ikke lengre kan motstå deres påvirkning. Slike vasanaer er sagt å være bindende, med andre ord lidelse.

Som nevnt, er gunaer de grunnleggende elementene eller opprinnelige vasanaer hvor alle objekter er

laget. Slik at gunaer avgjør kvaliteten og karakteren av individets subtilkropp. Deretter, interagerer individets subtilkropp eller sinn med objektene, som inneholder dens transaksjonsvirkelighet. Objektene i den transaksjonsvirkelighet (dualisme) er verdinøytral, men individet overlapper dets liker og misliker på dem (som den ubevist fanger opp gjennom dens betingelser) og møter problemer. Tilslutt kan ikke vasanaer være personlig, fordi individet er ikke deres skaper. Selv om de ser ut til å være personlige, tilhører de Det Totale Sinnet.

Deretter hvis opphevelsen av handler-nyteren og avslutningen av individets karmiske konto er effekter av selvkunnskap istedenfor egensindig og utmattede handling, så hvem tilhører disse vasanaene?

Vi kan svara Maya. Men Maya er ignoranse, og ignoranse er ikke en entitet som sådan. Ironisk sett, er ignoranse Det Totale Sinnets kreative kraft, som den bruker i dens rolle som en skaper, og skiller seg fra den rene bevissthet, som ikke kan skape uten maya sin hjelp. I denne betydningen at alle vasanaer tilhører Det Totale Sinnet.

Som en siste kommentar, faktumet at Det Totale Sinnet kan bli likestilt med hva som er referert som den Makrokosmiske Kausal Kroppen, Det totale av alle kausale kropper, er støttet av forskjellen Vedanta gjør mellom Det Totale Sinnet og dyp søvn tilstand (prajna). Enkelt forklart: Det Totale Sinnet, som en Skaper er allvitende, allmektig og allestedsnærværende, og defineres som den kosmiske kilden av alle mulige ideer, som vi kan kalle for originale eller kreative vasanaer, som manifesterer seg som erfaringsbaserte objekter så vel som universell basseng av alle mulige inntrykk, som vi kan kalle for resultat- eller konsekvensvasanaer, som er rester av erfaringen av disse objekter.

Å referere til vasanaer som inntrykk antas at vasanaer bare kan være resultatet av en handling eller erfaring, men den bokstavelige betydningen av ordet vasanaer er duft. Og siden en duft er et fenomen som kan vedvare som en påvirkning, er duften i seg selv en direkte utstråling fra en kausal kilde.

Holografisk prinsipp

Slik er menneskekroppen, og det er også den kosmiske kroppen

Slik er menneskesinnet, og det er også det kosmiske sinnet

Slik er mikrokosmos, og det er også makrokosmos

Slik er atomet, og det er også universet

Upanishadene

Akasha – Rom – Makrokosmisk Kausalkropp

Akasha, som rom heter på sanskrit har feilaktig blitt sett på som grunnlag for eksistensen av alt blant noen vitenskapsmenn inkludert Ervin Laszlo.

Rom er en god metafor for selvet siden det gjennomtrenger alt i verden. Men selvet/ bevissthet er den som kjenner til rom. Rom er livløs i seg selv og et objekt.

En Vedanta lærer skrev dette når jeg viste han sitater fra Ervin Laszlo (som er en ungarsk systemteoretiker og vitenskapsfilosof. Han har vært nominert til Nobels fredspris to ganger) om Akasha/ Rom og bevissthet - en fasinerende analyse og gransking:

I boken Selv-aktualiserende Kosmos sier Ervin Laszlo:

«I begynnelsen av skapelsen er det bare Akasha (rom)». Fra Upanishadene: «Alle vesener dukker opp fra rom, og inni rom går de tilbake: Rom er absolutt deres begynnelse og rom er også deres endelige avslutning».

Vedanta lærer: Jeg hadde ikke hørt om Ervin Laszlo før. Hans beskrivelse av hva han kaller Akasha er generelt beslektet til hva Vedanta refererer til som (karana-sharira), makrokosmisk kausalkropp, men det inneholder også elementer av (hiranyagarbha), makrokosmisk subtil kropp, og (virat), makrokosmisk grov materie eller det fysiske universet.

Elementet som mangler i hans beskrivelse er (Brahman-Atma), ren bevissthet, som er samtidig, (adhishthanam) eller substansen av det hele manifesterte universet, som inkluderer makrokosmiske kausal kroppen. Selv om alle objekter avhenger av bevissthet for deres eksistens, er bevissthet alltid fri av alle objektene, hvorvidt objektene dukker opp eller ikke dukker opp, er bevissthet alltid tilstedeværende. Det kan ikke være noe årsak forutgående til bevissthet, fordi det ville presentere bevissthet, som et objekt og la emnet uløst av vår essensielle natur av eksistensfeltet, som den viser seg som i.

Dessuten, eksistensen er et selvsagt faktum og som «noe», kan den ikke ha kommet ut av ingenting. Vedanta avslører ren bevissthet, som den grunnleggende substansløse substansen av hvor alt er laget og kilden ut av hvor alt dukker opp, hvor alt oppstår, og tilbake hvor alt løser seg opp i. Det betyr ikke at ren bevissthet, er en substans eller at det er en viljesterk entitet med et begjær om å skape eller at den besitter noe attributter som ville aktivere det til å spille ut slik tendens. Ren bevissthet er evig bevisst vesen som hvor alt er avhengig for deres eksistens.

Maya eller ignoranse eksisterer inni ren bevissthet, som en villedende kraft. Selv om Maya er referert som ignoranse, så er den mest subtile formen av materie. Grunnen til at den blir kategorisert som ignoranse er fordi, som en materiell substans (veldig subtil), er dens natur livløs og siden den er livløs er den verken bevisst eller intelligent. Derfor når ren bevissthet er preget av Maya er den presentert som ikke bevisst, uintelligent eller ignorant. Kort fortalt, har den glemt sin sanne natur og virker å være noe den ikke er.

Ren bevissthet preget av Maya, som bruker projeksjonskraften, er referert som Isvara eller Gud, Skaperen. Og den første tingen Isvara skaper, så å si, er den makrokosmiske kausalkroppen. Den makrokosmiske kausalkroppen er den umanifesterte virkeligheten av ren potensiale hvor alle objekter forblir i en dvaletilstand. Vi kan tenke på det som en slags lagerbygning av subtile blåkopier for alle objektene, både subtile og grove, som kan vise seg som det manifesterte universet. Selv om den makrokosmiske kausalkroppen er en udifferensiert tilstand, er den verken en kropp eller en bevisst entitet, men er kilden av alle objekter med navn, form og funksjoner, som er grunnen til at den er gitt en kausal status.

Som nevnt, er den makrokosmiske kausalkroppen den virkeligheten som Laszlo virker å forklare, som den grunnleggende substansen av alt. Imidlertid, fortsetter han fra der å forklare funksjonen av det manifesterte universet og hvordan det er sammenkoblet hele. Det er sant fra det relative nivået, det er, i konteksten av den tilsynelatende virkeligheten. Det er ikke sant, imidlertid at Jeg eller Ren bevissthet, er manifestasjonen.

Dette er et subtilt poeng, men det er vitalt å forstå den sanne naturen av virkeligheten. Vi kan gjøre det enklere ved å fordøye midler av lysanalogier. Mens objektene tilsynekomster avhenger av lys, er lyset i sin helhet fri av objektene den opplyser. Siden alle objekter er avhengig av bevissthet for deres eksistens, er bevissthet i seg selv fri av alle objekter.

Dessuten, opplyser ikke bevissthet objekter bevisst. Slik at vi kan si at bevissthet er lyset, hvor alle objekter er opplyst gjennom og er også den eneste kilden av opplysthet. Opplysthet er rett og den sanne natur av bevissthet. Å skinne er ikke noe solen prøver å gjøre, å opplyse eller låne eksistensen til objekter er ikke en handling som handlingsløs bevissthet er kapabel til å gjøre. Bevissthet er eksistens. Og når eksistens er preget av Maya, viser objekter seg. Bevissthet skinner og objekter er kjent. Bevissthet er lyset, som strømmer igjennom bilder på Maya sin film.

Fordi den makrokosmiske kausalkroppen er udifferensiert, er det en refleksjon av den grenseløse ren bevissthet og i denne betydningen blir likestilt med rom og lykksalighet. Grenseløsheten av ren bevissthet er antydning i Sanskrituttrykket ananta, hvor den utvidede betydningen blir fullstendigheten antydning i uttrykket ananda. Det som er grenseløs inkluderer alt og er altså fullstendig.

Selv om ananda er ofte oversatt til Engelsk som lykksalighet, er det viktig å legge til at det er en slags

indikator av den essensielle bevissthetsnaturen. Den kan ikke bli referert til erfaringsbasert glede, siden det er et objekt og ren bevissthet er ikke objektiviserbart. Lykksaligheten av kausalkroppen er rett og slett refleksjonen av bevissthetens grenseløshet. Kunnskapen av bevissthet er dens kilde og essensielle natur.

Derfor likestiller Laszlo hva han kaller Akasha med rom og ananda eller lykksalighet og påstår at den er den grunnleggende virkelighetssubstansen og tar feil. Han har beskrevet korrekt sammenkoblingen av den totale manifestasjonen, men gjenkjenner ikke bevissthet som dens substans og selvlysende virkelighet.

Fra boka Diskriminasjonens kronjuvel – Vivekachudamanai – Shankaracharya kommentarer av Edwin Faust – eksempel på kunnskap i vedaene hvor det nevnes om det kausale

Vers 33 -

Det Umanifesterte viser seg som de tre gunaene og er Den Kausale Kroppen av bevissthet, Søvnstilstand hvor alle sanseaktiviteter og sinnet er løst opp til, er den mest subtile tilstanden.

Maya er upadhi (dekker over) av den grenseløse bevissthet, Selvet. Maya er upadhi (dekker over) av den grenseløse bevissthet, Selvet. Det er kjent av konklusjon så vel de tre gunaformer. Den forårsaker bevissthet til å identifisere seg med manifestasjonen av disse gunaene. Det er derfor den blir klart for kausalkroppen av Selvet.

Maya er ikke direkte oppfattet av sansene, men er konkludert fra dens projeksjoner, som skjer gjennom den våkne og drømmetilstand, hvor subjekt-objektrelasjoner skjer. I dyp søvn, opphører subjekt-objekt relasjoner. Dyp søvn blir kalt for Selvets distinkte tilstand (selv om Selvet ikke har noen tilstander, som er forbigående erfaringer), fordi bevissthet, som er grenseløs og fullstendig har ingen subjekt-objekt relasjoner. Men dyp søvn i seg selv gir ikke Selvkunnskap. Maya gjenstår i dyp søvn, men den er umanifestert. Gunaene er i ro, så å si, men tilstede i frøform. Når individet kommer tilbake til drømme- eller den våkne tilstand, spirer disse frøene og verden er igjen oppfattet: subjekt-objekt relasjoner er tilbake.

DRØM, DYP SØVN OG MINNE

Den sovende i dyp søvnstilstanden er bevissthet identifisert med kausal kroppen (prajna, bevissthet opererer som individet); Det er bevissthet, som erfarer sin egen natur eller lykksalighet. Vi kan ikke erfare uten en tanke, slik at det er en subtil tanke, en vritti (kalt for prajna) i dyp søvn som får lykksalighetserfaringen mulig. Denne lykksalighet kommer fra fraværet av objekter, inkludert og spesielt vasanaer. Sinnet er ett med den udifferensierte bevissthet, fordi alle vasanaene er inaktive i dyp søvn. Dyp søvn er definert av fraværet av mental aktivitet. Den grove kroppen er også ikke tilstede for den dypt sovende, selv om den er synlig til andre. Dypt sovende fyller opp og oppliver subtilkroppen, som er hvorfor den er så forfriskende og vital for det psykologiske og fysiske helsen.

Det eneste objektet tilstede i dyp søvn er ignoranse og ingen ting (ingen objekter), som er erfart og kjent gjennom slutning når den dypt sovende våkner opp og lykksaligheten slutter, som er hvorfor prajna betyr nesten opplyst, fordi den erfarer grenseløsheten og bevissthetens lykksalighet, men fordi intellektet ikke er tilstede, mangler den kunnskapen over hva den erfarer. Subtilkroppen forsvinner i dyp søvnstilstand, som med den mikrokosmiske kausalkroppen (personlig underbevissthet, eller subtil kropp). Det er det samme for alle. Den makrokosmiske kausal kroppen er et annet navn for Det Totale Sinnet. Subtilkroppen ser ut til å tilhøre til individet (selv om intellektet tilhører Det Totale Sinnet) og produserer individet sin karma.

Drømmeløs søvn er kjent, også kjent som lykksalighetsslire, ananda maya-kosha. I øyeblikk hvor det ser ut til å være ingen handler/ erfarer, må det være et vitne som kjenner til glede/ lykksalighet. Hvis ikke, hvordan ville individet eller den dypt sovende ha kjennskap til om lykksalighet var der i første omgang? Hvordan kan individet si at det ikke visste noe når den var sovende, selv om bevissthet var der for å vitne fraværet av kunnskap? Derfor kan ikke den dypt sovende være manglende kunnskap eller ignoranse, erfarende vitne.

Mange granskere blir forvirret i tankegangen, fordi de subtile og grove kroppene ikke er tilstede og du kan ikke huske hva du ikke erfarte, det betyr at det er ikke noe erfaring som skjer i dyp søvn. Men kausalkroppen er tilstede, slik at erfaring skjer der. Hvis kausalkroppen ikke var tilstede, ville kroppen dø. Men det må være bevissthet tilstede til å vite hva du ikke husket. Minne, som med ignoranse er kunnskap, som er et objekt kjent til deg.

Lykkesaligheten vi jakter, om vi søker frihet er selvkunnskapens lykksalighet, som aldri slutter (anantum), fordi det er vår sanne natur.

Selvkunnskap er ikke underlagt Minne

Det er ikke minne som leverer evnen til å vite; Minne er bare en erindret kunnskap. Erfaring skjer fulgt av kunnskap og etter det minne (hukommelse) skjer, eller ikke. Imidlertid, er det bevissthet i formen av sattva som leverer oss evnen til å vite. Hva vi vet avhenger av sinnets renhet, som er preget av gunas. Ignoranse (rajas og tamas) er fjernet fra sinnet av selvkunnskap. Selvkunnskap (sattva) er ikke en minnefunksjon, fordi det er hvem vi er. Du kan ikke glemme selvkunnskap med en gang du vet at selvet er deg (som du ikke kan glemme ditt navn, for eksempel, hvis du ikke har hukommelsestap). Hvis selvet er et minneobjekt (indirekte kunnskap) kan du glemme hvem du er fordi objektkunnskap er underlagt minne. Minne er et verktøy for å evaluere erfaring, men det er ikke i stand til å produsere selvkunnskap.

Kausalkroppen kan bli sett på som makrokosmisk minne i det at vasanaene ser ut som minne, fordi de genererer erfaring. Vasanaene er dog forskjellig fra minne, fordi kausalkroppen er aktivt minne, mens derimot subtilkroppen eller mikrokosmisk minne er passiv. Dens funksjon er å lagre og huske informasjon. Erfaring er ikke noe bra uten minne. Hvis du ikke husker hva du har erfart, kan du ikke evaluere erfaring. Dyr, for eksempel, har ikke en minnefunksjon fordi de har ingen intellekt. De er bare programmer styrt av Det Totale Sinnet, gunaene. Dyr ser ut til å ha minne, men det er vasanaene, som opererer, ikke minne, fordi de evaluerer ikke hva som skjer med dem og i deres miljø, mens derimot mennesker som har intellekt gjør det.

Læring, Minne og Vedanta Selvkunnskap

Minne spiller en viktig funksjon i å assimilere (læring) av kunnskap, spesielt i begynnelsen av selvgransking. Det er anbefalt at granskeren lærer utenat alle hovedterminologier og undervisninger, utvikle en grundig forståelse av terminologien og hvordan ord er brukt, hva de er ment å bety, ikke hvordan en tolker dem. Dette inkluderer forståelse av noen av Sanskritterminologiene, som ikke har tilsvarende god engelsk. For granskere som har realisert selvet, men ikke aktualisert selvkunnskap enda, er det like viktig å huske undervisningene, slik at hva som dukker opp i sinnet kan bli løst i kunnskapen.

Imidlertid er det viktig å forstå at det er grunnleggende forskjellig i læring om objekter og selvkunnskap. Læring om objekter krever repetisjon og kunne utenat. Selvkunnskap kan ikke bli studert, fordi hovedemnet er deg. Hele poenget med selvgransking er å forstå sinnet og miljøet den er en del av i lyset av selvkunnskapen (ikke omvendt) og negere handleren. Imens når studenten er nyttig til å forstå språket og terminologien som brukes i Vedanta, er det ikke ved læring eller å huske utenat at selvkunnskap oppnås i sinnet. Det er ved å negere handleren/ studenten at selvkunnskap oppnås i et rensert sinn. La oss se nærmere på hvordan minne fungerer. Uten minne, ville en ikke være i stand til å huske, tolke eller evaluere noen erfaring. Den tillater oss å katalogisere og kategorisere erfaring slik den erfares i sinnet. Helt siden mennesker ble mer selvreflekterende, har vi prøvd å forstå sinnet og hvordan den virker. Chitta minnefunksjonen, hvordan den virker og hvorfor det går galt er en av de mest unnvikende og misforståtte av menneskets attributter. Evnen til å huske og memorere er en viktig del av hva som gjør oss til mennesker og hva hjelper oss til ikke bare være i live, men også blomstre.

Minne er relatert til, men ulik fra læring, som er prosessen, som vi får kunnskap om verden og endre eller tilpasse oss selv til ny atferd. Gjennom læring, produserer nevroner, som tennes sammen, en spesifikk erfaring er endret på en slik måte at de har en tendens til å tenne sammen igjen. Forbindelser

mellom cellene endrer seg når du husker/ lærer, som igjen forsterker synapser, som igjen forsterker cellene til å skape mer og sterkere forbindelser med hverandre. Hvis to nevroner kommuniserer gjentatte ganger på dedikerte sider (kjent som synapser), forbedrer det effektiviteten av kommunikasjonen mellom dem. Denne prosessen er kjent som langsiktig potensiale, mekanismen hvor minner blir lagret langsiktig, er hvordan vi lærer. Det er også hvordan nye betingelser formes i hjernen og hvordan gamle betingelser (vasanaer) er forsterket eller gjort ikke-bindende: Ved samsvarende bevisst eller automatiske (ubevisste) repetisjoner av nye tanker, som da forsterker eksisterende mønstre eller former nye.

Nevrovitenskapsmenn kan se hvordan disse mønstre former nervenetttverk eller nervebaner. Med en gang de er formet er de veldig motstandsdyktige mot endringer, som er derfor selvgranskingsarbeidet om å fri sinnet fra bindende mønstre er så vanskelig, som det er med å huske/ lære ny informasjon til å utvikle nye ferdigheter eller positive tendenser krever kontinuerlig praksis.

Koding er det første steget i å skape et minne eller lære noe. Det er et biologisk fenomen, rotfast i alle sansene, som begynner med persepsjon. Selv om sinnet bare kan ha en tanke på en gang jobber alle grove sanseorganene og subtile sansene uavhengig av hverandre. Alle sansene jobber ifølge deres natur i den våkne tilstanden hele tiden, men en er dominerende (med andre ord hvis du er bevisst av den), imens de andre er undertrykket. Sinnet er bryteren, trafikkpolitiet, som skifter oppmerksomhet fra en sans til en annen. For eksempel hvis du spiser og nyter smaken av mat og dørklokken ringer, fremhever sinnet ørene, og i det øyeblikket når du hører lyden og tolker den, smaker du ikke maten. Hva som bringer dem sammen til å forme en sammenhengende erfaring blir kalt for manas, den integrerende funksjon. Det er en av de tre lemmene av subtilkroppen. Derfor er det kalt eka, som betyr ett. Det tar fem strømmer av sansemessig innspill og sorterer dem inn i en koherent erfaring.

Manas skaper også følelser, opererer de aktive organene og handler som et trafikkpoliti så langt at det holder sinnet ryddig. Det er bryteren, som tillater bare en tanke om gangen til å dominere sinnet. Hva som selvsagt er bak mana/ minne, er bevissthet, alltidilstedeværende, uforanderlig substans inni hvor alle erfaringer skjer.

Læring og minne jobber uadskillelig sammen. For eksempel når du lærer et nytt språk ved å studere det, men når vi snakker det ved å bruke vårt minne til å gjenfinne ordene som vi har lært. Derfor avhenger minne av læring, fordi den lar oss lagre og gjenfinne lært informasjon. Men læring avhenger også noenlunde av minne i det at kunnskapen er lagret i vårt minne og leverer bakgrunnen til hvordan vi forbinder ny kunnskap av forening og slutning. Vår evne som mennesker til å påkalle minner for å forestille og til å planlegge fremtidige handlingskurser er gitt til oss av Det Totale Sinnet som en livsviktig funksjon av subtilkroppen og et svært fordelaktig attributt i vår overlevelse og utvikling som en menneskehet, og for å ikke snakke om selvgransking.

Minner (erfaringer) er alle tanker som dukker opp i subtilkroppen. Hvis du tar deg selv til å være en person, identifiserer du med tankene/ minnene/ erfaringen, og tar de for å være virkelige og til å være dine. Denne tendensen blir kalt for dualitetshypnosen og hvordan de fleste mennesker erfarer livet og verdenen. Med en gang selvkunnskap har fjernet ignoranse fra sinnet, er kunnskapen om deg ikke en minnefunksjon, fordi som selvet trenger du ikke å huske hvem du er, fordi du er hvem du er. Du er den som kjenner sinnet og dets minner.

Med tanke på å studere Vedanta, poenget som er erklært i første del: Grunnen til at vi sier at du ikke kan studere Vedanta er at sakens kjerne er deg. Alt er det samme, når granskeren er ny til selvgransking og språket/ terminologien brukt av Vedanta er ukjent, selvgranskingen stoler for det første på minne når sinnet ikke kan huske noe uten det.

Kunnskap av noe (utenom selvet) er avhengig av fire ting:

- (1) Tilstedeværelsen av et objekt
- (2) Fungerende sanseorganer og de subtile sansene
- (3) Et fungerende sinn bak sansene og

(4) Subjektet, bevissthet.

Hvis sinnet er svekket av problemer med sanseorganer (blindhet, stumhet, døvhet osv.) mentale eller fysisk sykdom eller skade, da vil kunnskapen av objekter mest sannsynlig ikke være sann til objektet, og gjøre læringen eller forståelsen vanskelig eller umulig.

Imidlertid, selv om en kan memorere og lære Sanskrit og Vedanta ordrett ved å studere terminologien, uten et kvalifisert sinn, vil ikke selvkunnskap oppnås. Ren kognitiv forståelse er bare en forutsetning for selvkunnskap; det leder nødvendigvis ikke til frigjøring. Noen selvrealiserte (men ikke selvaktualiserte) mennesker går ned dette kaninhullet, å tro at ved et mellomledd, å bli ekspert i språket og tekstene relatert til Vedanta, gjør dem opplyste eller i det minste gir dem rett til å føle seg overlegen til de som ikke har studert Vedanta. Dessverre er det en feilslutning, som egoet nyter når handleren har overlevd frigjøring, eller har ikke blitt negert av selvkunnskap.

Når det handler om bruken av språk og terminologi, er Vedanta veldig tydelig om bruken av ord. Det hjelper selvsagt selvgransking hvis du ikke bare husker hva de er, men hva de betyr. Selv om en lærer bruker et undervisningssystem hvor en bruker så lite Sanskrit som mulig, er det tøft å unngå å bruke noen Sanskritterminologier, fordi våre vitenskapelige og spirituelle tradisjoner har hittil kommet opp sørgelig lite når det gjelder selvkunnskap og intelligent levende. Vedanta tilbyr direkte kunnskap ved å bruke underforstått betydning av ord utfoldet gjennom en spesifikk metodikk, som er Vedantatradisjonen. Denne metodikken leverer et gyldig kunnskapsmiddel, et verktøysett, i lyset av selvkunnskap, og ikke i lyset av ens (eller noen annens) meninger. Dessverre er måten språk er brukt åpen til tolkning, mistolkning og forurensning av ens egne betingelser at det er veldig ofte den største kilden til misforståelser. Vedanta blir kalt en sabda pramana, muntlig eller snakket vitnesbyrd av kompetente vitner, som betyr at ordene er tidstestet, upersonlige og de virker for å fjerne ignoranse. Hvis sinnet er kvalifisert, har negert handleren og er klar til å høre sannheten. Vedanta er ulik annen kunnskap, fordi det er kunnskapen som er grunnlaget for all kunnskap.

Selvkunnskap, ulikt objektkunnskap, er alltid sann, fordi det er sann mot selvet, som betyr at det kan ikke bli fjernet eller negert av en annen kunnskap. Selvkunnskap er annerledes fra objektkunnskap, som er objektbasert, ikke subjektbasert. Selv om Jeg har brukt år på å lære noe (fysikk for eksempel), objektkunnskap er ikke kunnskap hvis ikke den er sann mot objektet. Det er mange ting vi lærer, som viser seg å ikke være sann. Hvis mitt sinn jobber ordentlig og en hund viser seg i den, vil Jeg ikke se en katt. Imidlertid, kan Jeg se hunden, men, siden Jeg ikke liker hunder, registreres det en motvilje, mens derimot noen som elsker hunder registreres det en tiltrekning. Hvis det er min kunnskap, er det min tolking av et objekt (pratibasika), som ikke nødvendigvis er kunnskap. Ignoranse (eller mitt synspunkt) forårsaker meg til å se eller erfare objekter på en spesifikk måte, på grunn av min betingelse. Mennesker tror at ignoranse er kunnskap, fordi de tror at hva de erfarer er kunnskap. Det kan være kunnskap, men det kan være at det ikke er det.

Selvkunnskap avhenger av selvets natur, som er alltid tilstede og uforanderlig, og alltid sann med en bokstav S. Den er ikke avhengig av kunnskap oppnådd gjennom personlig erfaring, eller objektkunnskap, som alltid endrer seg og er ikke nødvendigvis sann. Selvkunnskap er ubestridelig logikk, som er derfor vi kaller det for bevissthetsvitenskap. På grunnlag av selvkunnskap kan individet holde på eller avvise kunnskapen, som er oppnådd gjennom hans eller hennes personlig erfaring. Imidlertid fra det mikrokosmiske, eller psykologiske nivå, er selvkunnskap underlagt tolkning, som er hvorfor vi trenger et kunnskapsmiddel (verktøy) basert på en undervisning, som er uavhengig av tolkning eller mening, kalt for skriften, Vedanta. Vi trenger også tiltro i skriften for å få det til å fungere å fjerne ignoranse. Denne tiltroen er ikke blind tro (som er forventet i de fleste religioner), men tiltro i avvenne av ens gransking. Vedanta sier klart at det er bare selvkunnskap og ikke erfaring som er i stand til å fjerne ignoranse. Og selv om selvkunnskap er resultatet av selvgransking, er det ikke gitt, selv til en hengiven gransker. Selvkunnskap er resultat av nåde, og nåde er noe man fortjener. Det er en gave fra Det Totale Sinnet og definitivt ikke resultatet av læring, selv om det er støttet av læring.

Det er veldig viktig, dessverre for de som tror at de kan tenke deres vei til opplysthet, er ikke selvkunnskap noe som krever mental aktivitet. Av den grunn misforstår noen mennesker, og tror at de må enten forbedre tenkingen eller stoppe tenkingen for å bli opplyst. Det er sant at det å ha et sattvisk sinn, som kan resonnerer klart er vanligvis til stor hjelp til selvgransking, men den kan noen ganger være en hindring når mennesker er for bundet til deres egenskap til å tenke bra. Veldig intellektuelle mennesker er disponert til denne egoistiske vrangforestillingen. Heller ikke selvkunnskap er avhengig av resirkuleringen av tanken «Jeg er selvrealisert». Med en gang det kognitive tar plass, har selvkunnskap blitt oppnådd, selv om den enda ikke er stødig. Med en gang du er gravid, trenger du å tenke «Jeg er gravid»? Så lenge den innledende modifiseringen av sinnet tar plass (vritti jnana) og er nødvendig (det er hvorfor vi trenger å bli kvalifisert for kunnskap), trenger det ikke å bli bevisst vedlikeholdt. Ren bevissthet (svarupa jnana) er ikke motsetning til ignorans. Slik at sinnet er laget av tanker, kreves det forberedelse. Det er berettigete krav, som avslører oss områder som trenger forbedring. Men selvkunnskap i seg selv trenger ikke tanke.

Selvkunnskap kan ikke bli sammenlignet til noen mengde kunnskap eller noen andre kjente doktriner eller skriftlig kunnskap i det at det er ikke åpenbarte ord fra en opphøyd guddom, som er tolket av mennesker, ei heller innhold av noen mennesker. Vedanta skrifter er kalt for sruti, det som er hørt. Sruti er kunnskap åpenbart til menneskesinnet, ikke tolket av det. Av denne grunn, kan ikke selvgransking bli sammenliknet med læring, fordi det er ikke læring. Mens sinnet trenger en ramme til å hjelpe det å forstå, som er hvorfor det er et kunnskapsmiddel med en metodikk, til sist ikke gjennom en sinnsegenskap eller funksjon som ignoranse blir fjernet fra det. Selvkunnskap fjerner ignoranse.

For at assimilering og forståelse skal ta plass må det være en spesifikk mengde av minne først. Jeg må huske de viktigste Sanskrit og Engelske terminologier, hva deres underforståtte betydning er, og hvordan alt er forbundet før jeg kan gå videre til neste steget i logikken. Ja, for selvgransking og nei for selvkunnskap, til å oppnå. En må etablere en grunnleggende forståelse for sinnet til å fatte denne veldig radikale undervisningen. En må forstå og huske terminologien at Vedanta anvender med den underforståtte betydningen av ord. Å bruke korrekt terminologi for Vedanta er ikke om å lære hvordan mestre en teknikk. Det er om å lære selvkunnskapsspråket, identitetsspråket: Evnen til å forstå og snakke sannheten uten å tolke den ifølge dine betingelser. Erfaringsspråk er hva folk er mest vant til å snakke. Grunnen til at Vedanta er så hardnakket på korrekt bruk av ord er å fjerne tolkning og mistolkning.

Vi sier ofte at undervisningen er et oppsett. Men undervisningen er bare et oppsett i det at det bruker en dualistisk metodikk til å fjerne dualitet; slik at det er ikke et oppsett, fordi det er et kunnskapsmiddel, som avslører selvet. Men det er et oppsett i det at Vedanta opererer i den tilsynelatende virkeligheten for mennesker som tror de er mennesker. Imidlertid tilbyr den en vei ut. Med en gang dualitet er kjent til å ikke bli noe mer enn en overlapping oppå ikke-dualitet og selvkunnskap har fjernet personlig ignoranse (avidya), bør kunnskapsmiddelet (pramana) bli overflødig, noe som kastets, fordi du er ikke lengre avhengig av det. Hvis det er i ens dharma (livsvei og natur) å bli kvalifisert lærer, må en ha grundig assimilert kunnskapsmiddelet og i det minste realisert (hvis ikke aktualisert) selvet. En kan utvikle egenskapen til å utøve kunnskapen ved å undervise, men en må i det minste forstå hele undervisningsmetodikken fra begynnelse til slutt. Hvis en bare ønsker å utvikle evnen til å uttale klart denne grunnleggende Vedantabeskjeden på en tilgjengelig måte spurt om å gjøre det, er kravene mindre krevende. Da må en bare forstå fullt ut og være i stand til å snakke intelligent om en av mange prakriyas i undervisningene, fordi alle sier den samme tingen: du er hel og fullstendig, ikke-dualistisk, handlingsløs, ubekymret, alltidtilstedeværende, grenseløs, ordinær bevissthet.

De Tre Tilstander – Mandukya Upanishad

I TATTVA BODHAH blir de tre tilstandene som vi alle opplever kalt for *avasthatrayam*. En av vår mest sofistikert diskriminasjon involverer en analyse av disse tre bevissthetstilstander og deres opplevende entitet. Det er Mandukya Upanishad som tar seg av denne analyse på en utrolig elegant og dyp måte. Ordet entitet skal sånå forstås som et vesen, en person. På sanskrit kalles det en jiva. Den første entiteten er tilstanden til det våkne egoet, det primære identitet for alle oss.

Når jeg sier meg i en samtale, så refererer jeg til entiteten i våken tilstand. Troen på at jeg er en entitet i en våken tilstand kommer med overbevisningen at fysiske, emosjonelle og intellektuelle objekter er virkelig.

Mandukya (betyr frosk på sanskrit - vi hopper fra den ene tilstanden til den andre her i verden) Upanishad om de tre tilstandene i verden, som vi opplever. Åndelige og dype opplevelser skjer som regel i drømmetilstand eller tilstand mellom våken og drømmetilstand - subjektive opplevelser.

De tre tilstander og det som er uthevet i kursiv er i sanskrit.

DEN VÅKNE - *viswa*

Den våkne tilstanden er bevissthet vendt utover i verden. Bevissthet belyser gjennom sansene, sinnet og intellektet. Den våkne tilstanden forbruker opplevelser. Vedanta kaller det for tretten munn. Disse tretten munnene refererer til de ti sansene, sinnet, intellektet og egoet. Disse instrumentene spiser opplevelser. Den fysiske kroppen forbruker materie, de fem elementer i forskjellige kombinasjoner, sinnet sluker følelser, intellektet gnager på ideer, ego sluker opplevelser, som det tror vil gjøre seg hel, tilstrekkelig og lykkelig.

Alle opplevelser blir lagret i sinnet i form av vasanaer eller inntrykk. Den fungerer som en videoopptaker, som tar opp alle handlinger, opplevelser, tanker og inntrykk. Dess mer en repeterer en opplevelse så vil vasanaen bli så sterk at det er store sjanser for at jeg vil fortsette å repetere atferden, handlingen og mønsteret. Vasanaer er spor i bevisstheten, som påvirker og former våre interaksjoner i verden. De er røttene i våres begjær, frykt, liker, misliker og tendenser.

DEN DRØMMENDE - *tajasa*

Den drømmende tilstand er bevissthet vendt innover i verden. Bevissthet belyser gjennom noenlunde det samme som og radikalt annerledes enn den våkne tilstanden. Bevissthet belyser vasanaene, som spilles ut gjennom bilder i bevissthetsskjermen. I våken tilstand uttrykker vasanaene gjennom den våkne sine tanker og følelser. Den våkne verden er ikke så forvrengt som den drømmende verden, fordi sansene strukturerer den. Som i den våkne tilstanden så tror den drømmende at verden er virkelig. Den drømmende er utstyrt med de samme opplevelsesinstrumentene, som med den våkne tilstanden.

Tajasa betyr den skinnende, som er en indikasjon på at den allerede er bevissthet. Drømmer viser seg i lys selv om den våkne sine sanser er inaktiv. Bevissthet skinner gjennom den drømmende, som den skinner gjennom den våkne.

Ifølge skriftene har noen drømmer røtter i vasanaer akkumulert fra tidligere liv. Bhagavad Gita sier at gjenfødelse er som å skifte klær og derfor er subtkroppen den samme i mellom fødsel og tidligere fødselstilstander. Bare den fysiske kroppen er forskjellig.

DEN SOVENDE - *prajna*

Dyp søvn er definert som en tilstand som er gjennomsyret av glede hvor selvet ikke har begjær for ytre objekter. Belyser ikke indre subjektive objekter og er selvignorant. Den sovende kalles for prajna eller uddifferensiert bevissthet. I andre tilstander så flyter bevisstheten innover eller utover, mens i dyp søvn så er den formløs. Den dypt sovendes ego er ekstremt subtilt, dets tilstedeværelse gir indikasjon på at vi opplever grenseløshet og lyksalighet (bliss). I den våkne og i drømme tilstanden så er lyksalighet sporadisk fordi det er delt opp i mange tanker og følelser, mens i dyp søvn er den konstant. Vi kjenner til den dypt sovendes opplevelse på grunn av god søvn når den transformeres til den våkne tilstanden.

Den sovende er fri fra det våkne og det drømmende egoet sine objekter, fordi vasanaene av dem har blitt inaktiv (latent). Derfor er tilstanden referert som frøtilstand. Når frøene spirer så endrer den dypt sovende til å bli den tilsynelatende våkne eller den drømmende, som opplever verden.

Vi er ikke bevisste når vi er i dyp søvntilstand. Ufrivillige handlinger som blodsirkulasjon, pusting og

fordøyelse fortsetter i den fysiske kroppen, men det er ingen bevisste, viljekraftige funksjoner gjennom kropp og sinn.

Mange metafysikere har feilaktig konkludert med at dyp søvntilstand er et tomrom. Den er egentlig skapelsens livmor, fordi den våkne og drømmende tilstanden kommer fra den. Når du står opp om morgenen er alt så ryddig. Denne makrokosmiske dype søvntilstand blir kalt for kausalkropp og inneholder alle vasanaene fra alle levende vesener.

Ikke-dualistisk bevissthet viser seg tilsynelatende som tre separate vesener når den assosierer seg med de tilstandene. Den blir den våkne personligheten, som lider og nyter begrensningene i verden. Den drømmende lider av begrensningene i drømmeverden. Og den dypt sovende lider av selvignoranse og grenseløs lykksalighet. Disse tre tilstandene og egoene er kjent av alle og utgjør totalt av opplevelser.

Når disse faktorer har blitt etablert da begynner undersøkelsen. Hvis jeg er det våkne ego, som jeg er overbevist om at jeg er, hva skjer med meg når jeg blir den dypt sovende? Jeg gir frivillig opp alt, som essensielt er min ide av meg selv (min kropp, sinn, intellekt og alle mine fysiske eiendeler) og blir til en masse av grenseløs bevissthet. Til tross av nytelsen i den dype søvntilstanden, er jeg ikke tilfreds, fordi jeg ofret min dype søvns identitet for å lide og nyte verdener skapt av mine vasanaer i drømme- og våken tilstand. Min identitet som den drømmende er tydeligvis ikke tilfredsstillende, fordi jeg forlater jevnlig den for å bli den dypt sovende eller den våkne. Min status som hvilket som helst ego eller aspekter av ego er begrenset, og min sanne identitet er åpen for spørsmål.

Forøvrig hvis jeg identifiserer meg med erfaringsmessig lykksalighet har jeg et problem. Fordi lykken jeg opplever i dyp søvn forsvinner i den våkne tilstanden. Den drømmendes lykke oppløser når vi våkner og den våknes lykke overføres ikke til den dypt sovende eller den drømmende sine tilstander.

Svaret på hvem er jeg: Jeg er ikke en av disse opplevende tilstander. Hvis jeg er virkelig så må jeg eksistere hele tiden. Jeg kan ikke bli noe et minutt og noe annet et annet minutt. Jeg opplever livet som et bevisst vesen. Bevissthet er ikke-opplevende vitne til alle disse tre tilstandene.

Det er lettest å forstå bevissthet ved å tenke på den drømmende tilstanden, fordi de fysiske sansene er inaktive. Drømmen vises på bevissthets skjermen, som en film. Selv om det fysiske lyset mangler og øynene er lukket så blir den drømmende sitt ego og det den erfarer tydelig belyst. Drømmelyset er bevissthet, som fungerer som den drømmende, den lysende. Likevel opererer ignoranse i drømmer som i våken tilstand. Den får deg til å identifisere med drømmeeego og dets erfaringer, forhindrer realiseringen av drømmelyset som meg, selvet.

Selvet er ukjent i den våkne tilstanden av samme grunn. Jeg er opptatt av opplevelser i vår verden og sinn, og fullstendig ubevisst at både sanseobjekter og mine tanker er badet i bevissthetslys.

I dyp søvn oppløser intellektet og egoet inn i kilden, de inaktive frøene fra tidligere opplevelser. Den er ikke bevisst av selvet eller noe utvendig. Bevisstheten er der enda, som gjør opplevelse av lykke mulig. Og når vi står opp så vet vi at vi har sovet, selv om vi ikke er der med min våkne tilstand sitt vesen, men bevissthet var der.

De tre egoer blir kalt for begrensede tillegg (upadhier). Et begrenset tillegg skjuler den tilsynelatende naturen av noe annet. Hvis jeg legger klart vann i et farget glass så vil vannet vise seg igjennom glasset som farget. På samme måte når jeg ser meg selv som den våkne, drømmende og dypt sovende sine personligheter, så ser det ut til at jeg er tre forskjellige vesener. Likevel når jeg fjerner tillegget/det som begrenser (upadhi) så kan jeg se hvem jeg virkelig er. Fjerningen og negeringen av de tre opplevende vesener er oppnådd ved å vite at de ikke er virkelig. Jeg kan nå anta at min sanne natur er bevissthet, fordi det er det eneste valget. Bevissthet kan ikke bli avvist eller negert.

Husk at virkelig betyr permanent, uforanderlig og grenseløs. Fordi selv om man har opplevd noe, betyr

ikke det at det er virkelig, for eksempel blå himmel eller luftspeiling i ørkenen. Med henvisning til min sønn er jeg en far. Med henvisning til min far er jeg en sønn. Med henvisning til min kone er jeg en ektemann. Til min sjef er jeg en ansatt. Jeg er en tilhenger med henvisning til Gud og skattebetaler med henvisning til staten. Vi spiller endel roller som den våkne og er det rart at vi lider? Tilslutt handler det spirituelle livet om å finne ut min identitet hvem jeg er minus alle mine roller og opplevelser.

Den Fjerde Faktoren

«Når sinnet blir absorbert i Selvet oppstår samadhi ifølge Patanjali. Dette er yoga og de fleste åndelige veiers ultimate (valgløse) mål av opplysthet eller frigjøring. Dette lanseres som en personlig opplevelse, hvor det er personen som blir opplyst. Problemet med dette er at både personen og en hvilken som helst erfaring er et objekt i bevisstheten. Frigjøring som en erfaring er derfor ikke mulig, fordi det jeg søker frihet fra er nettopp erfaringene.

Denne problematikken lever i åndelige kretser i beste velgående og en måte å løse det på er å introdusere et fjerde bevissthetsstadie, Turiya. Det finnes tre bevissthetsstadier hvor alle opplevelser finner sted. Våken tilstand, drøm og dyp søvn, eller Vishva, Tajisa og Prajna. Problemet med Turiya og et eventuelt fjerde bevissthetsstadie blir igjen hvem som erfarer det? Dersom det skal finnes noe utenfor bevissthet som skal erfare bevissthet blir dette dualisme. I en ikke-dualistisk virkelighet er turiya ikke mulig.

Tradisjonell vedanta i tradisjonen fra Swami Dayananda er klar på at Selvet kan ikke erfares, det kan kun forstås (realiseres). Frigjøring er ikke en erfaring, men kunnskapsforståelse. Andre grener av vedanta også kalt neo-advaita mener imidlertid at med det fjerde stadiet er erfaring av Selvet mulig. Imidlertid erfarer jeg refleksjonen av Selvet hele tiden. Alt jeg erfarer er bevisstheten reflektert som et speil i form av erfaringer. Bevisstheten i seg selv kan ikke gjøres om til et objekt og gjenstand for erfaring eller observasjon.

Turiya er vitnet til de tre erfaringstilstandene (bevissthetsstadier). Den tredje undervisningsmetodikken blir kalt for avastha traya sakshi prakriya. Avastha traya betyr de tre erfaringstilstandene (våken, drøm og dyp søvn). Disse er de tre erfaringstilstandene hver person går igjennom hver eneste dag. Vi går fra den våknetilstanden, til drømmetilstanden og til dyp søvntilstanden selv om disse tilstandene er forskjellige fra hverandre er vi ikke plaget av det i det hele tatt. Bare en stor Jeg vet ikke, men når du våkner opp sier du, Jeg nøt virkelig søvnen.

I den våknetilstanden lever vi våre normale hverdagslige liv. Vi entrer etter hvert drømmetilstanden og alt endrer seg. Vi kan ta en helt forskjellig kropp i drømmetilstanden eller vi ser bare kanskje hele drømmen utfolder seg. Fantastiske ting skjer i drømmen, som aldri kunne skje i den våknetilstanden. Det er en helt annen virkelighet. I dyp søvn løser sinnet opp, og det er ingen tanker.

Spørsmålet er nå hvorfor vi ikke er plaget til å entre disse tre fullstendig forskjellige erfaringstilstandene? Svaret er fordi du er tilstedeværende der hele tiden i hver eneste av dem. Du er der gjennom alle. Du endrer aldri, men disse erfaringstilstandene endrer seg. Ingen av dem berører deg i det hele tatt. Ingen av dem har noe med ditt essensielle deg, som alltid tilstedeværende i dem alle. Du som alltid er tilstedeværende er Selvet. I denne prakriya blir Selvet referert, som den fjerde tilstanden, turiya.

Turiya er ikke en erfaringstilstand; det er et vitne av alle de tre erfaringstilstandene. Faktumet er at det er virkelig ikke et vitne, det er bare Selvet, Atman, som er Brahman. Det er Deg, det uforanderlige Deg, som lyser opp all erfaring. Du endrer aldri, og Du er alltid tilstedeværende uansett hva.

Kommentarer: Å forstå at vi lever i en drøm (i en drøm) er ikke lett å oppfatte siden vi tar alt det vi opplever som reelt, mens det egentlig ikke er forskjell på de tre tilstander i forbindelse hvor reelt det egentlig er. Det vi er (vår identitet) er bakenfor disse tre tilstander vi opplever hver dag her på Jorden. Jeg er uforanderlig, tilstedeværende, fullstendig og hel bevissthet. Når vi opplever de tre tilstandene, er

det kontinuerlig endringer av det som skjer.

Det er vanskelig å akseptere, også spesielt om man er opptatt av å vente på en orgasmisk, mystisk og fantastisk opplevelse, som skal sette en fri, en opplevelse som fører til frigjøring og opplysthet. Da venter man forgjeves og slike opplevelser er aldri kontinuerlig eller uforanderlig. Den vil alltid forsvinne inn i den vanlige våkne tilstanden vi alle opplever.

Buddhister og taoister er opptatt av tomhet eller stillhet i sin søken. Tomhet er som nevnt fravær av objekter og er ikke bevisst seg selv. Men bevissthet lyser jo opp her også og er ikke-opplevende vitne, som gjør at vi kan ha kunnskap om at vi alltid er bevisst uansett hvilken tilstand vi er i. Ord kan ikke beskrive hvem vi egentlig er, men gjennom selvkunnskap fjerner den gradvis ignoranse om hvem vi er og da fungerer ord som et speilbilde eller peker på hvem vi er. Da kan det virke som om buddhister, taoister o.l. glemmer at intellektet og sinnet er et viktig redskap i å fjerne ignoranse. Ignoranse sitter veldig hardt i oss mennesker om hvem vi er og hva som egentlig er virkelig.